

РЕШЕНИЕ

№ 7170

гр. София, 01.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 04.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10342** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Б. В. А. ЕГН – [ЕГН], чрез адв. М., със съдебен адрес [населено място], [улица], №б ет.11 ап.3, срещу Решение №Ц2153-21-46/01.09.2020г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна подадената от А. жалба срещу Разпореждане № [ЕГН]/41/ от 05.06.2020г. на длъжностното лице по „Пенсионно осигуряване”, с което е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателката.

В жалбата се твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен. Твърди се също, че неправилно е прието в решението, че е неприложима хипотезата на чл.2 ал.4 от Наредба за категоризиране на труда при пенсиониране /НКТП/, тъй като А. е работила в [фирма], в цехове „Стан 250“, „Стан 950/50 и „Стан 1700“, а същите с включени в списък на НОИ на предприятията, в които се осъществява производството, леенето и пластичната обработка на металите по чл.2 ал.4 от НКТП. Твърди се и че жалбоподателката е полагала труд и в „Стан 1250“. Твърди се, че неправилно административния орган се е позовал на писмо от [фирма] / в несъстоятелност/, в което се установява, че работните места на работниците от отдел „Технически контрол“ на длъжност „контрольор по качеството са извън цеховете, където се извършва пластична обработка на метала.

В жалбата се твърди, че А. е работила в производствените цехове и изводи за това се извеждат от длъжностните и характеристики.

Твърди псе също, че трудът положен в НЛА е също в [фирма], в същите цехове, в които е работила жалбоподателката преди да прекратят договора и с работодателя [фирма] и да я назначат в НЛА, твърди се че не е бил променен характера на работата нито мястото на работа и А. е продължила да работи в цехове свързани с производството, обработката и леенето на метали.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв.М.. Претендира присъждането на разноски.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. М. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СПП – редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 22.05.2020г. жалбоподателката е подала до директора на ТП на НОИ-С. заявление вх. № 2113-21-1009 за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69б, ал.2 КСО. Към заявлението са приложени документи за осигурителен стаж по чл.2 от НПОС – удостоверение обр.УП – 3№4895/19.08.2010г. издаден от [фирма] О. за периодите: от 22.07.1996г. до 31.12.1999г. - /3г., 5м. и 9дни/; от 01.01.2000г. до 01.12.2007г. - /7г. и 11м./; от 15.12.2008г. до 20.04.2010г.- /1г., 4м. и 5 дни/ и от 20.04.2010г. до 20.05.2010г. - /месец/ на длъжност „контрольор по качество“. Съгласно удостоверението на работодателят предлага стажа за периода от 22.07.1996г. до 31.12.1999г. да се зачете като труд от първа категория, съгласно т.5а от ПКТП, а останалите периоди от трета категория труд.

Въз основа на тези данни Длъжностното лице по „Пенсионно осигуряване“ на основание чл.69б, ал.2 и чл.68 ал.1 и ал.2 от КСО, издава Разпореждане № [ЕГН]/41/05.06.2020г., с което отказва отпускане на исканата пенсия, тъй като лицето няма осигурителен стаж от 15 години от втора категория труд. Отказана е лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, тъй като няма 61г.и бмесеца за жените за 2020г.

Разпореждането е обжалвано пред Директора на ТП на НОИ-С. с жалба вх.№ Ц1012-21-399/15.07.2020г. С Решение №Ц 2153-21-46 от 01.09.2020г. жалбата е оставена без уважение. Позовавайки се, че А. не отговаря на изискванията на чл.69б, ал.2 от КСО за наличие на 15г.стаж при условията на втора категория труд е приел, че А. няма право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по този ред.

В мотивите си решаващият орган е приел също така, че работниците в отдел „Технически контрол“, на длъжност „контрольор по качеството“ са извън цеховете, където се извършва пластичната обработка на металите.

Прието е че на базата на представените документи е установено, че жалбоподателката не е работила в самостоятелно обособени цехове, свързани с производството, леенето и пластичната обработка на металите в металургичните заводи и други предприятия, реализиращи такава дейност и в такива за горещо ковашко-пресово производство и изтегляне на метали по горещ способ, поради което по отношение на нея не е приложима хипотезата на чл.2 ал.4 от НКТП.

Като неоснователни са приети и претенциите на жалбоподателката, относно определянето категорията на положения от нея труд като втора категория.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законния срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори процесната заповед, която представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия, в изискуемите от закона форма и съдържание и при правилно приложение на материалния закон. В хода на административното производство не са допуснати процесуални нарушения, обуславящи отмяната на оспорения акт.

В чл.69б, ал.2 КСО /в относимата редакция/ е регламентирано, че лицата по които са работили 15 години при втора категория труд придобиват право на пенсия, като се предвижда и изискване за определена различна възраст за мъжете и жените.

От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателката не е работила в самостоятелно обособени цехове, свързани с производството, леенето и пластичната обработка на металите в металургичните заводи и други предприятия, реализиращи такава дейност и в такива за горещо ковашко-пресово производство и изтегляне на метали по горещ способ. За да ѝ се приложима разпоредбата на чл.2 ал.4 от НКТП следва да се докаже, че Б. В. А. е работила в обособени цехове и звена в предприятия за пластична обработка на металите, обявени в списък на ТП на НОИ.

В обявения в НОИ списък на предприятията, в които се осъществява производството, леенето и пластичната обработка на металите по чл.2 ал.4 от НКТП, от [фирма], Завод за горещо валцуване – 1, са включени цех „Стан – 250“ и цех „Стан -950/50“, където жалбоподателката е работила от 22.07.1996г. до 01.06.2005г. Относно цех „Стан 250“ е конкретизирано: без участък „Експедиция“, а съгласно писмото от [фирма], А. е работила именно в участък „Експедиция“ на същия цех, което я изключва от обхвата на разпоредбата. Според писмото на [фирма], в цех „Стан -950/50, жалбоподателката е работила в обособено складово помещение извън цеха – адюстаж, при подготовката на материала за експедиция след проката. От изложеното следва, че и това работно място не е свързано с производството, леенето и пластичната обработка на металите, както е изискването за приложението на чл.2 ал.4 от НКТП.

В обявения в НОИ списък на предприятията, в които се осъществява производството, леенето и пластичната обработка на металите, по чл.2 ал.4 от НКТП, от [фирма], Завод за горещо валцуване – 2, е включен само цех „Стан – 1700“. Отново по данни от писмото на работодателя [фирма], за периода от -1.06.2005г. до 01.12.2007г. и от 15.12.2008г. до 20.04.2010г., Б.А. е работила в 3. – 2, пулт за управление №6 – моталки, което изключва трудът и за тези периоди да бъде категоризиран по чл.2 ал.4 от НКТП.

В хода на съдебното производство е допусната изготвена и приета съдебно-икономическа експертиза, от заключението на която се установява, че поименни длъжностни разписания в [фирма] /в несъстоятелност/ не се съхраняват.

Съхраняват се единствено длъжностни разписания, в които се съдържа синтетична информация от която не може да се даде заключение къде е било работното място на жалбоподателката. От трудовото досие на А. е установено, че:

- От 22.07.1999г. до 15.12.2006г. е заемала длъжността „контрольор по качеството отдел „Технически контрол“, звена подчинени на директор по технически въпроси и технологично развитие
- От 15.12.2006г. до 01.11.2007г. е заемала длъжността „контрольор качество“ отдел „Технически контрол“, звена подчинени на директор по техническите въпроси и технологично развитие“
- От 01.11.2007г. до 01.12.2007г. е заемала длъжността „инспектор качество-суровини и металургична продукция“, отдел „Технически контрол“, звена подчинени на директор по техническите въпроси и технологично развитие
- От 01.12.2007г. до 15.12.2008г. е заемала длъжността „инспектор качество – суровини и металургична продукция“ в Независима лаборатория за анализи
- От 15.12.2008г. до 20.04.2010г. е заемала длъжността „инспектор качество – суровини и металургична продукция“, отдел „Технически контрол“, звена подчинени на директор по техническите въпроси и технологично развитие.

От заключението на експерта не са налице основания, които да доведат съда до извода за неправилност или незаконосъобразност на атакуваното решение. Не са установени нови факти и обстоятелства по делото.

Спорният момент по делото е не какво е работила жалбоподателката, а къде и при какви условия е престоирала труд и съответно как трябва да се категоризира той.

В жалбата до АССГ, срещу процесното решение са изложени редица логични съждения, които макар и да звучат житейски правилно не са подкрепени от каквито и да било доказателства по делото. Напротив, същите са оборени по безспорен начин от писмо изготвено от работодателя до НОИ, в което са установени факти, които противоречат на съжденията на адв.М..

Определянето на категорията труд е от компетентността на съответното длъжностно лице от ТП на НОИ. Определяйки категорията труд, пенсионния орган е длъжен да изясни всички относими обстоятелства и с оглед на установената фактическа обстановка да приложи правните норми. В конкретния случай, съдът намира че правилно е било установено, че към датата на подаване на заявлението за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст на Б.А. – 22.05.2020г., заявителката е била навършила възраст 54г.4м. и 6дни. Правилно и е бил зачетен осигурителен стаж от първа категория - 3г.,5м. и 9дни, от втора категория – 9г., 6м. и 25дни и от трета категория - 23г.7м.и 20 дни.

Правилно е било преценено, че съгласно чл.69б, ал.2 от КСО, лицата които са работили 15г. при условията на втора категория труд, придобиват право на пенсия при навършването на 54г. и 4месеца за жените за 2020г. За преценяване правото на пенсия по чл.69б ал.2 от КСО, осигурителния стаж от първа категория труд допълва осигурителния стаж от втора категория труд без превръщане. В конкретния случай този стаж е 13г. и четири дни.

Правилно е било преценено, че на осн. Чл.69б ал.2 от КСО исканата пенсия следва да бъде отказана, тъй като жалбоподателката няма 15 осигурителен стаж от втора категория труд.

Правилно е било преценено и че на основание чл.68 ал.1 и 2 КСО, А. няма право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, тъй като няма навършени 61г. и 6месеца

за жените за 2020г.

Мотивирано, правилно и законосъобразно се явява и Решението на Директора на ТП на НОИ № Ц2153-21-46/01.09.2020г., с което е потвърдено Разпореждането на ТП - С. [населено място] „Пенсии“.

С оглед изложеното съдът намира, че жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора разноски се следват само на ответника, поради което и следва да се уважи искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът съобрази със сложността на производството.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, трето отделение, 74 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. В. А. ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. със съдебен адрес – [населено място], [улица] ет.11 ап.3, срещу Решение № Ц2153-21-46/01.09.2020г., на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна подадената от А. жалба срещу Разпореждане № [ЕГН]/41/05.06.2020г. на длъжностното лице по „Пенсионно осигуряване“.

ОСЪЖДА Б. В. А. ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ С.-град, сумата от 200.00лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: